

A/S DYREHOSPITALET

Overveterinær E. Smidt,
Bjerkealléen 10, Høvik.
Telefon 53 36 38.
Poliklinikk 8-11 og 17-18.30
Røntgen, klinisk lab., trim og bad
Calmeyers gate 15, Oslo
Telefon 20 45 82
Poliklinikk 12 - 15, ikke lørd.
Tirsdag, fredag også 17-18.30
Trim og bad.

DYRLEGENE
ANNE-LISE OG OLAV LYNGET

Timeavtale mellom
kl. 17 - 18.

Solvangen 86, Strømmen.
Tlf. 71 60 42

DYRLEGENE
HANS GUNDERBY og AMUND WORMSTRAND

Kontortid: Mand. - tirsd.- onsd.
og torsd. kl. 17.30 - 19.00.
Lørdag: 10 - 13.

Kr. Augusts gate 9, Oslo.
Telefon 20 28 06

TIL AVLSTJENESTE:

Blåmasket han: Pimoya Blue Bonny
Brunmasket han: Pimoya Pride.
MOTTO: Kun det beste er godt nok.
Ellen Matsholdt,
Vestbyveien 27, Grorud.
Telefon 25 38 48

BRUNMASKEDE SIAMESERE TIL SALGS
medio januar måned.

Mor: San-T-Ree Lilac Simzette
(Beste korthårs ungdyr på NORAKs
jubileumsutst. i mai 1968.)
Far: Bråmhults Leon.
GERD NORLUND
Mikkel Revs vei 9, Oslo 6.
Tlf. 26 20 18

— Mamma! ... Kalle har tatt puppen min! ...

KATTEVÆR

TIDSSKRIFT FOR KATTEVENNER

NR. 11

1969

3. ÅRGANG

"TASSEN ISAKSEN" (Copyright NRK)

KATTEN VÅR, Vestbyveien 27, Grorud

Abonnementspris: kr. 10.- pr. år - Postgirokonto 203597.

Klubber i Norge som gjennom Norske Rasekattklubbers Riksforbund (NRR) er tilsluttet Fédération Internationale Féline d'Europe (FIFE):

NORSK RASEKATTKLUBB av 1938 (NORAK, Oslo)

Sekretær: Helén Nordane, Oslo. Telefon 69 33 45

BERGEN RASEKATTKLUBB (BERAK), Bergen

Sekretær: Karl Isager, Birkebeinergaten 2, Bergen

VESTFOLD RASEKATTKLUBB (VERAK), Tønsberg

Sekretær: Lill Feire Lønmo, Gårdbo, Tolvsrød p.å.

Ansvarlige utgivere:

Ellen Matsholdt tlf. Oslo 25 38 48

Gerd Norlund tlf. Oslo 26 20 18

Pia Martinussen tlf. Oslo 25 26 28

STØTT OPP OM BLADET - NORGES ENESTE TIDSSKRIFT FOR KATTE-
VENNER.

KATTEN *vår*

NR. 11

JANUAR 1969

3. ÅRGANG

KJÆRE LESERE.

Som før sender vi ut nyttårsnummeret slik at leserne kan kose seg med det i julen.

Vi takker for 1968, og ønsker alle våre lesere et godt og fremgangsrikt 1970.

For annen gang har vi blant leserne trukket ut en som får tilsendt en liten julepresang fra KATTEN VÅR.

Vi takker for alle innlegg som er sendt oss, og håper på fortsatt godt samarbeide.

GOD JUL OG GODT NYTT ÅR.

Redaksj.

BILDET PÅ FORSIDEN

er fra TV-filmen "Fjellmusa og hjemmemusa", som sendes i NRK 3. juledag (og også i hele Nordvisjonen i nær fremtid).

Katten er fra Bygdøy, og heter Tassen Isaksen, og den viste seg å være en begavet og samarbeidsvillig filmskuespiller. Den var ofte litt for uopplagt om formiddagen, så den ble undersøkt av NRK's veterinær, Einar Johannesen, som konstaterte at Tassen var et B-menneske. Så ble arbeidsdagen lagt om, og Tassen var foran kamera om ettermiddagene. Da gikk det fint.

Tassen fikk sitt skuespillerhonorar tilsendt i posten, og den kvitterte med et poteavtrykk på postanvisningen.

Samspillet med musene gikk over all forventning, og alle parter slapp uskadd fra det.

TIL EN VENNINDE

Kjære yndige skapning med øyne som ild, du som hele mitt sinn har betatt. Hvorfor er du så ofte ustyrlig og vill - som av tusen smådjevler besatt?

Når du kjelen og yr kryper opp i mitt fang, og vi koser i moll og i dur, kan du plutselig skrike en underlig sang - først da skjønner jeg sakens natur.

For i lengden så strekker jeg slett ikke til, med oss to er det blitt rene farsen. Så holder jeg løftet og blir i din stil: for hentes må hankatten Larsen.

Herr Larsen har stambok, er blå champion, det finns i hans munn ikke nei! Bryllup og unger i kattedfasong - det er kjødets og skapelsens vei.

Hj.G.

TILL "JACK" OCH "MARMORINA"

Sedan nr. 8 av KATTEN VÅR har jag följt debatten med anledning av signaturen "Jack's" artikel "Hva er en kontrollstambok?". De senare inläggen från "Marmorina" har varit av sådan art, att jag föreställer mig "Marmorina" som en varm och äkta djurvän. Medan man däremot av "Jack's" artiklar skulle kunna tänka sig en hård och kall person som dessutom är fanatiker. Huruvida mina slutsatser i denna riktning är befogade vet jag inte - jag gör dem enbart med ledning av artiklarna. Att göra sådana slutsatser har väl inte heller med kattesaken att göra, kanske någon invänder. Jo, säger jag, det har det i allra högsta grad. Den mest elemäntära anledningen till att vi överhuvudtaget sysslar med kattsport är väl att vi är DJURVÄNNER. Icke sant? Att vi driver uppfödning av våra älskade katter är bara en följd av vårt intresse och vår känsla för djur.

Jag blir i likhet med "Marmorina" upprörd över att "Jack" vill avliva kattungar som hon TROR inte kommer att bli Excellenta i den mening FIFEs standard menar. Ingen, han må vara hur känd och duktig som helst som uppfödare, kan med ens 50% säkerhet säga hur en kattunge kommer att bli som vuxen. Manx- och Europékatter blir som regel inte färdiga vare sig i typ eller färger och tecken förrän mellan 2 och 3 års ålder. Jag håller helt och fullt med "Jack" om att vi skall försöka få fram bättre och bättre rasekatter. Men jag reagerar starkt emot att en uppfödare först gör en parning och sedan tar sig till och avlivar en del av kattungarna därför att han gissar att några av dem inte blir tävlingskatter. Detta gagnar varken rasekattsaken eller uppfödningen som sådan.

Ordet "kontrollstamtavla" innebär praktiskt taget ingenting annat än att man har bestämt att de mindre "fina" katter som nästlat sig in bland de fina rasekatterna skall förudmjukas med just kontrollstamtavlor. Vi får inte glömma, att de "höga" personer som har suttit och stiftat våra paragrafer till 99,99% inte har det ringaste intresse för "bondkatter", men de måste i anständighetens namn erkänna dem eftersom kattesaken även innebär att man skall vara djurvän. Det finns ansvarskännande uppfödare och mindre ansvarskännande uppfödare - det finns bra katter och mindre bra katter - det föds bra kattungar och det föds sådana som är mindre bra. Men det gör det bland alla raser av katter. Man gör inte en parning helt på måfå. Parar man sin katt gör man det med avsikten att få fina och friska ungar. "Jack" har hela tiden antytt, att uppfödare av raskatter tjänar pengar på sin hobby. Jag har hållit på med rasekatter ganska länge och jag vet ännu ingen som har förtjänat några pengar på sin hobby. När man säljer en kattunge kan det tyckas att man förtjänar pengar, men man måste då också se till att parningen har kostat pengar, transporten till parningen har kostat pengar, stamtavlan har kostat pengar, vaccinationen har kostat pengar och katten har ätit föda och föda kostar också pengar. Dessutom kostar det pengar att ställa ut sin katt: utställningsavgifter, veterinärattester, resor, hotellrum, mat och kanske utställningssupéer. Dra av alla dessa kostnader och Du skall finna att det är ingen förtjänst att sälja kattungar dyrt - snarare är det förlust.

Men det finns även en annan anledning till att man skall sälja sina raskattungar dyrt. Om en människa köper en kattunge med tillhörande stamtavla dyrt, så innebär det ett skydd för katten. Man är rädd om en sådan kattunge. Man låter den inte springa vind för våg. Man blir stolt över sin katt. Det är ingen katt vilken som helst. Det är en rasekatt. Det finns otaliga exempel på hur en hustru eller ett barn i familjen har lyckats övertala den äkta mannen om att åtminstone åka och se på en raskattunge. Den äkta mannen har till slut låtit övertala sig att köpa kattungen trots att han hela tiden har rentav skrutit med att han avskyr och hatar katter. När man väl har kommit hem med sin kattunge har det visat sig att det är han som har köpt kattungen och ve den som vågar röra kattungen när han är hemma. Av de mest fanatiska katthatare blir det plötsligen en helt fanatisk kattälskare. - Det finns även många exempel på att rasekatter har blivit en hel släkts stolthet och en efter en inom slakten skaffar sig efterhand egen raskatt. Detta kanske kan ses som snobberi. Nåväl, låt det då vara snobberi. Detta snobberi är positivt för katterna.

För c:a 25 år sedan vimlade det av hundar, s.k. "byrackor" överallt. Hundar som inte hade stamtavla och som ofta inte heller hade någon ägare. De svalt, de fick hugg och slag, de var sjuka och ingen brydde sig om dem, de låg och dog utan att någon fäste avseende vid det. Genom Kennelklubbarnas arbete är det helt annorlunda i dag. Ingen människa i dagens samhälle kan tänka sig att skaffa en hund som inte har stamtavla och helst skall hunden också ha några Champions i stamtavlan. Så rasmedvetna har folk blivit när det gäller hundar. Jag menar att det inom kanske 5 - 10 år är likadant när det gäller katter. Och det är väl någonting som alla kattvänner måste önska sig. Vare sig en katt är dålig eller bra så skall den registreras om den är berättigad till det. De allra flesta som köper raskattungar köper dem inte för att tävla med eller för avel. De köper dem för att de tycker om dem och de köper dem för att få ett sällskapsdjur. Och för varje raskattunge som säljs betyder det att en ny människa eller en ny familj har ett djur som de älskar och sköter om. Dette i sin tur innebär att det är en människa mindre eller en familj mindre som har fått en katt gratis, som visserligen är söt så länge den är liten, men som sedan gott kan släppas ut om nätterna, eller överges vid sommerhytten eller ges bort i andra hand eller rentav säljas till djurförsök. Sådant vill vi väl inte, eller hur?

Lugn kära "Jack" vi kommer inte att fylla hela Skandinavien med katter även om vi låter alla kattungar vi har parat fram leva och bli sålda.

Jag har själv fött upp Europé och Manx och jag har t.o.m. exporterat av dem till U.S.A. och Finland och t.o.m. till Norge. Jag parar fram kattungar hela tiden med den avsikten att de mer och mer skall närma sig FIFEs standard. Inte alla kattungar är Excellenta. Det vore en omöjlighet. Men den som köper en kattunge som inte är direkt Excellent har alltid möjligheten att med denna kattunge få fram bättre och Excellenta kattungar. Varför skall man fordra av raserna Manx och Europé att alla kattungar skall vara Excellenta när man inte fordrar det av andra raser? Nej, att uppföda sällskapsdjuret KATTEN är en sak - att tävla på utställningar och bedriva avel är en annan sak. Och en dålig katt - det må vara vilken ras som helst - kan få de mest Excellenta ungar. Det finns alltid mycket hos en katt som är dåligt och lika mycket som är Excellent. Som uppfödare måste man söka ta vara på det excellenta genom att välja en partner vid avelstillfället som har de fördelar min egen katt saknar.

På våra utställningar ges varje katt betyg. Vi vet alla att Excellent är det högsta och sedan följer Mycket Bra, Bra och Tämlichen Bra. Lustigt nog ser man sällan sämre betyg än Mycket Bra. Domarna kanske inte vill sära ägaren eller något sådant. Det finns katter som förtjänar ett sämre betyg. Skall man välja partner till sin egen katt bör man ju i rimligheten namn välja en Excellentkatt. Särskilt om man själv har en katt som inte är Excellent. Avkomman kan vara bättre eller sämre, men den är aldrig så dålig att den inte är värd att få leva det liv som man själv har gett den.

Jag ser med intresse fram emot nya inlägg från "Jack" och "Marmorina" och om det finns anledning vill jag gärna återkomma i KATTEN VÅR.

Börje Erling-Glaad.

KJÆRE JACK

Vet du at jeg fikk oppringning etter ditt litt krasse svar på mitt krasse innlegg etter ditt innlegg om oppdretters ansvar for dårlige katter som kommer ut på markedet. "Nå fikk du på pukkelen av han Jack".

Jeg likte innlegget ditt i siste KATTEN VÅR helt til det litt leie "Er det verd, bare for å tjene litt mere på hver kattunge?" - Den setningen tror jeg du med hell kunne ha sløyfet, for det med oppdretter og oppdretter kan være så mangt.

Hvem har så god råd at de kan drive med oppdrett bare for interessens skyld uten å behøve å tenke på økonomien?

Hva koster det ikke å delta i en rasekattklubb, med alt det innebærer? For det vet alle som har gått inn for å få en fin katt eller flere, at skal katten få sine bedømmelser som den fortjener, så må den være med på utstillinger så ofte som mulig før den blir for gammel. For konkurransen er hard. Og det er ingen billig fornøyelse å delta på utstillinger i utlandet. Ikke her hjemme heller, forresten.

Og hva med medlemmer i klubbene våre om vi ikke selger kattunger og får interessen utbredt?

Dere i Tønsbergklubben er flinke og driftige. Men dere har altfor få medlemmer. Altså, dere må satse mere på å få folk til å kjøpe kattunger og melde seg inn i klubben. NORAK har vokset seg stor og ganske sterk. Men hva er det som gjør det? Ja, jeg bare spør ...

Er det oppdretterne som har en del av æren?

Her i Norge kan ikke en rasekattklubb sidestille seg med hundeklubber. Bare i Oslo er det innregistrert tusener på tusener med hunder. Men hvor mange inregistrerte katter er det?

Så slutt med denne sammenligningen med hundefolk, som flere peker til.

Aslaug Solberg.

KJÆRE JACK BJØNNES:

I ditt innlegg i forrige nummer av KATTEN VÅR skriver du at dere savner en liste over hvilke katter som fikk hvilken premie i dommerberettelsen.

Jeg synes det er for mye forlangt at dette skal komme med i dommerberettelsen, som ville bli alt for omfattende. Det ligger en masse arbeide bak dommerberettelsen som det nå er allerede. Husk at de som arbeider med alt dette gjør det gratis og på egen fritid.

Det er så lett for medlemmene å forlange og mene det og det. Men hvis de virkelig selv gjør noe for å få rede på hvor premiene tar veien, så kan de bare følge ordentlig med ved premieutdelinger o.s.v.

Nei, det er naturligvis så mye lettere å få allting rett i fanget, uten selv å anstrenge seg så syndelig.

Med hensyn til at Verak ikke får Norak-medaljer, så burde vel dere ha tatt dette spørsmålet opp på styremøter og sende inn klage til Noraks styre for lenge siden, slik at dette kunne ha blitt drøftet og gitt en skikkelig forklaring på. KATTEN VÅR er vel ikke den rette vei til å ta opp dette spørsmålet i første omgang ihvertfall.

Nei, oppriktig talt - vi medlemmer burde ta oss selv i nakken. Istedet for å klage og kritisere, burde vi snakke ordentlig ut til de som er med i styret. Vi kan da skrive allesammen. Det har vi da lært. Og så må vi ikke gi oss før vi får ordentlig greie på saker og ting. Men kanskje vi også kunne tilby styret å hjelpe til mer med forskjellig. Det er ikke riktig av oss å la noen få slite alene med for mye.

Atter en gang - la oss ikke glemme at alt som blir gjort for klubben er gratisarbeide - ja, ofte må de som arbeider for klubben også yte mange økonomiske løft.

Kanskje i det små, men i årenes løp blir det ikke så lite allikevel.

Aslaug Solberg
Sekretær i NRR

NYREGISTRERTE STAMNAVN I N.R.R.

Pusjak.	Eier:	Margit Løkke, Norak
Song el Jabar.	"	Sonja Bargel, Norak
Pepone.	"	Kari Sæverud, Berak
Girlac.	"	Ingunn Kongelstad, Norak
Kanitra.	"	Berit og Erik Martinsen, Norak
Makela.	"	Mrs. Arnold Makela, Norak
Nagoya.	"	Ingrid Grading, Verak.

OM GRESS IGJEN

Kari Dahls innlegg i KATTEN VÅR om at katten må få tilgang til gress som renser opp i tarmene, får meg til å stille et spørsmål i denne forbindelse.

Mine katter har ofte fått anledning til å spise gress ute. Men det ser ut til at det er noe spesielt grovt gress de foretrekker. Og resultatet av dette gresset er at når de kaster det opp igjen, så kommer det masse blodig slim med.

Grusomt, synes jeg. Det virker som om tarmene er blitt stygt oppskåret av det skarpe, grove gresset. Dette har gjort at jeg nesten ikke orker å la dem spise gress.

Særlig ille er det med en frostmasket siameser som jeg har. Hva skal en gjøre med slikt? Naturligvis er det ikke så farlig som det ser ut for, men allikevel. Kan jeg trygt la kattene fortsette med å spise det gresset de selv plukker ut, og dermed skjære seg opp innvendig, - eller hva mener dere andre?

Marmorina.

NYE IMPORTER

Frostmasket Siam, han:	Kao Krong-Cheep, fra Danmark.
Eier:	Vidar von Düring, Norak.
Bruntabby Europé, han:	Grim Swede of Kandahar, fra Sverige.
Eier:	Kari Nordstrand, Norak.
Bruntabby Europé, han:	Magnus Swede of Kandahar, fra Sverige.
Eier:	Marit Furulund-Hansen, Norak.
Perser, rødtabby, han:	Ambrocious af Kukkerbakken, fra Danmark.
Eier:	Turid Dalen, Norak.
Perser, blåmasket colourpoint:	Carnevora's Blue Artemis, fra Sverige
Eier:	Tove Gulbrandsen, Norak.
Perser, blå, han:	Jerome Swede of Kandahar, fra Sverige.
Eier:	Kari Nordstrand, Norak.
Perser, rødtabby, han:	Nidaros Rudolf, fra Sverige.
Eier:	Turid Gripheim, Verak.

Fra KOMMENTAR TIL MANX-KATTENES STANDARD OG BEDØMMELSE av Mrs. C.S. Colville, i Fur & Feather.

Manx-kattens sjanser på dommerbordet er vanskelig å vurdere, for det er alt for mange komplikasjoner. Manxen må stå, for å vise hvor lange bakben den har. Den må hoppe (som en kanin, som det står i boken). Den må være kort, haleløs, dyp i flanken, rund i rumpen og med dobbel pels. OG den må være søt og hyggelig og ikke sitte, eller bite dommeren mens fremmede folk pirker rundt på bakenden hans. Jeg hilser alle dommere som, med så meget godvilje, tør - velkommen.

Jeg er ingen dommer, og jeg håper ingen vil ta det som bare frekthet om jeg sier noe om vår standard for Manx-katten. Jeg håper at det jeg har å si vil være til hjelp for oss alle.

La oss først se på poengskalaen:

Haleløshet	15
Bakbenas høyde	15
Kort rygg	15
Bakdelens runding	10
Sidenes dybde	10
Dobbelt pels	10
Hode og ører	10
Farge og tegninger ...	5
Øyner	5
Kondisjon	5
Sum	<u>100</u>

Den første kunsten for en Manx på dommerbordet er å stå på bena. Det er i sannhet ganske lett å få en Manx til å stå. Hvis vi stryker katten lett med en finger fra hodet og nedover ryggen helt til enden, vil han med glede rette opp bakbena så høyt han kan. Det vil si at katten med en gang viser de første fem poengpunkter i standarden.

Man ser øyeblikkelig bakbenas høyde, ryggens korthet, bakdelens runding, sidenes dybde, uten å plage katten det minste. Det er forferdelig skjelden at en Manx nekter å stå, men det kan hende, for Manxen - som andre - kan mislike de fremmede ansikter, hvite frakker og masete publikum.

Haleløshet må være total på en utstillings-Manx. Som på alle dyr, er halen en forlengelse av ryggraden, og det er enden på ryggraden som bestemmer en Manx-katts haleløshet eller ikke haleløshet.

Så ... hvis vi stryker med fingeren nedover ryggen som før nevnt, vil Manxen, som en annen katt, løfte sin (usynlige) hale rett til værs. Derfor, hvis fingeren kommer til en full stopp ved en oppreist ryggvirvel, er ikke katten haleløs, dessverre.

Det er andre metoder man kan bruke for å kjenne etter halen, men man må være en god ekspert for å mestre dem. Vis medlidighet med våre elskede Manxer når dere eksaminerer dem -- Min hvite "Brumas" kan enda ikke tilgi en som med mer iver enn erfaring kjente etter hans manglende hale når han var ung. Og det er 10 år siden.

En annen fordel med mitt forslag til å finne ut om katten har hale eller ikke, er at en Manx som ikke vil reise seg også vil legge ned en endevirvel som kan flyttes på, og den vil se ut som om den er haleløs. På neste utstilling vil den kanskje reise seg og løfte denne virvelen, og en annen dommer vil finne at den plutselig har fått hale.

I tillegg til halen har Manx-katten ofte andre feil bak. Det kan være langt hår som pent dekker det de har bak. Det kan være brus. Og en skinnflipp. Noen av disse er bestandig synlige, andre bare noen ganger. Men ikke noe av dette (tror jeg) har noe å gjøre med haleløshet. Skulle ikke disse feilene falle under posten "Bakdelens runding"?

"Ryggens korthet" ser ut til å være en kilde til uenighet blant noen Manx-oppdrettere her i Storbritania. Jeg vet ikke om standarden sier at "Manxens rygg ikke kan være for kort", eller om jeg har lest det et annet sted. Men det er mange av oss som mener at den eneste riktige Manx er den korte, og andre mener at for avl er det bedre med lengere kropp, da den kortere katten har mindre plass til kattungene. Kanskje begge har rett. Det ser ut til at en får større kull fra de lengere kattene. Men det er i grunnen kvalitet og ikke kvantitet som teller. (Nå, før alle begynner å skrive sinte brever: Jeg vet det, - jeg vet at det kommer noen nydelige Manx-unger både fra de lengere kattene, og fra de kortere.)

Jeg vil bare si at jeg synes det vil være så trist, så trist, å miste disse korte, firkantede Manxer, litt etter litt, mens vi ikke legger merke til at de blir lengere. Men jeg er bare en oppdretter, og jeg kan ta feil.

En siste bemerkning: Det er bare 5 poeng for kondisjon. Jeg er sikker på at jeg aldri ville kunne bli en god dommer. En katt eller kattunge på dommerbordet som ikke hadde en perfekt, eller nesten perfekt kondisjon, ville jeg ikke kunne godta i det hele tatt, uansett hvor fin den ellers skulle være. For noen år siden var det en dommer, som skal ha min evige takknemlighet, som skrev om min katt: "Ikke bra kondisjon i dag". Det gjorde så vondt, men jeg håper, og tror, at jeg aldri har fortjent det igjen.

Hvis manxen er alt dette som jeg har skrevet, har den enda en prøve. Den skal helst hoppe inn i buret sitt. Det er som prikken over i-en.

Til slutt: å stille ut en Manx er ikke ulikt tipping. Kombinasjonen av gode og dårlige poeng er endeløse. Å ha alt i en kattunge er nesten mere enn en kan vente her på jorden.

(Oversatt av Jack Bjønness.)

Mme. Siam's farger er så raffinerte, at hun fortjener et fargefoto.

Moten foreskriver også i år en jevn, lys beige farve uten spor av grått, med delikat fløtefarget buk. - Besetningen skal være dyp selbrun, sjokaled eller jevn lys blå. Om øynenes safirblått skal skinne og glitre av glede over et godt hjem, kan du selv avgjøre.

UTSTILLINGSPREMIER

Marmorinas forslag om å slutte med gavepremier har noe for seg. Jeg har lagt merke til at SUROK - den finske klubben - prøver med en slik ordning nå.

Premieutdeling er et veldig arbeide for en klubbs styre. Er det misnøye med en utstilling, er det som regel over premiene. Det er ikke til å unngå at de beste kattene får flest premier. En annen sak er at premiene har krav på å bli satt frem hjemme, og de har en evne til å samle støv som et menneske som vil ha tid til kattene sine kan ergre seg ihjel over.

Uten tvil vil premiene fordyre en utstilling for katteeierne, særlig hvis man stiller ut i flere klasser, eller har flere raser. Og dyrt nok er det fra før.

SUROK ber om vandrepremier, medaljer og sløyfer. Medaljene og sløyfene fra oppdrettere er kanskje ikke noen dårlig idé, men vandrepremier er en virkelig plage, synes jeg. Aldri vet man hvor de er blitt av, og akkurat når man er blitt vant med å ha en slik, forsvinner de.

La oss tenke alvorlig over Marmorinas forslag, og se om vi ikke kan lage en enklere og bedre ordning enn den vi nå har.

En annen sak er "byttemedaljene". Det er helt unødvendig at klubbene sender medlajer til hverandres utstillinger. VERAK OG MRK prøver å motvirke dette, med ikke å sende sine gullmedaljer til andre utstillinger. Vi mener at hvis noen vil ha vår gullmedalje, må de komme til oss for å vinne den. Vi vil gjerne at utstillere vinner medaljene til den klubb som holder utstillingen. Det er ikke morsomt å vinne for eksempel Sydkattens medalje i Oslo, men å vinne den i Gøteborg er noe helt annet.

Hvis vi skal bruke medaljene til de andre klubbene, må vi bruke dem som gavepremier eller som ekstrapremier i tillegg til utstillingsklubbens medalje, og det er en forringelse av en medaljes verdi.

Bort med medaljebyttingen! La oss prøve å få litt system i premieringen. Kanskje det vil stimulere katteeierne til å reise mere, eller til å sende kattene sine på utstillinger lengere borte.

Jack.

MAINA CLAES HJELDE døde den 4. desember 1968.

Like før bladet skal gå i trykken kommer dette triste budskap. Fru Hjelde var en stor Norgesvenn, og en av veteranene innen kattesporten. Med sin store kunnskap og dyktighet var hun dommer ved mange utstillinger. Hun var internasjonal dommer.

Alle som kom i kontakt med fru Hjelde satte stor pris på henne.

Vi lyser fred over fru Hjeldes minne.

Red.

VI LURER PÅ:

- hvorfor ikke flere dommere lærer å bedømme Siameserne ordentlig. Det er vel ikke noen annen gruppe på utstillinger hvor det stilles ut flere rasedyr, og da fortjener de bedre kvalifiserte dommere.
- hvorfor noen folk fremdeles styrer katteklubbene som om det var popularitets-konkurranser. Det er personens kvalifikasjoner som teller, og ikke hvem de er, hva de er eller hvem som liker dem.
- hvorfor ikke flere klubber gjør ære på medlemmer som har bidratt med meget penger, tid, anstrengelse og hjertesukk.
- hvorfor noen folk kan bryte reglene og komme fint utav det? Hvem sa at det ikke spilte noen rolle hvem du var?
- hvorfor det er så mange rådgivere og så få arbeidere.
- hvorfor ikke folk leser utstillingsreglene før en utstilling.

BREV FRA LESERNE.

Takk for KATTEN VÅR. Jeg gleder meg til å lese bladet hver gang det ligger i postkassen. Dere skriver ofte at dere gjerne vil ha noe om dyr. Jeg har en liten episode:

Jeg var for et par år siden på en hundeutstilling, hvor det var en masse hunder. Som jeg gikk langs boksene og så på de forskjellige raser, kom jeg til én hvor det lå en dalmatiner tisper. Oppe mellom forlabbene krøp det et lite hvitt nøste med en sort flekk i pannen. Jeg bøyd meg litt ned, og sa et eller annet om "hvor pen hvalp du har". Men da sa det knurr. Det betød nok:

Bare se, men ikke røre. Men jeg hadde da sett så pass at det ikke var noen hvalp hun vaktet slik på, men en bitte liten kattunge. Så kom det et par gutter som sa: "Nei, se på den vesle hvalpen, gitt." Det er ikke en hvalp, sa jeg, men da så de foraktelig på meg som var så dum. Etterpå kom en mann som også sa: "Neimen se på den vesle hvalpen". Se litt nøyere på den, sa jeg. Det er ingen hvalp. Etter nøyere ettersyn kom det: "Jamen, er det ikke en kattunge".

Det er vel et bevis på dyrs morskjærlighet. Kanskje kattungen fikk melk av den også, det kunne se ut som den hadde mistet hvalpene sine, og dette var trøsten.

Beste hilsen I. Schmidt.

MANXKATTEN

Helt siden mennesket begynte å tenke, og å fortelle hverandre om tankene sine, har de prøvet å forklare hvordan all ting ble til. Noe av den beste litteratur i verden er disse eldgamle fortellingene om skapelse og utvikling, om guder og helter, om lys og mørke, om glemte krig og om fred. Det ser ut til at vi mennesker må lage slike historier, for enda gjør vi det.

Kattesporten, og rasekatt-begrepet er noe nytt i verden. Er det mere enn hundre år gammelt? Tvilsomt. Men allikevel, - hver katterase har fått en romantisk historie for å forklare dens begynnelse.

Manxkattens eventyrlige opprinnelse er en av de beste. Men ta den for hva den er: et eventyr, - eller bedre: en myte, for det ligger en slags sannhet i mytene for den som kan tenke med sitt hjerte.

I oldtiden hadde alle kattene på øya Man, i Irske-Sjøen, lange, flotte buskete haler, som de bar høyt i stolthet. Slik var det da de norske vikingene kom til Man og begynte å herje.

Krigerne på Man hadde aldri før sett så flotte folk som disse vikingene, med sine blanke hjelmer med horn, sine gull- og sølvspenner og -ringer, og det fine utstyr de hadde. De syntes at de selv så fattige og kjedelige ut, og de så seg om etter noe de kunne pynte sine krigsklar med. Så falt øynene til en av dem på en katt som gikk forbi, og han drepte katten og hang den flotte buskete halen på hodeplagget sitt. De andre fulgte etter, og snart var det farlig å være katt på Man.

En lur gammel kattermor som hadde overlevd på grunn av at hun hadde en noe pjuskete hale, ble lei av å miste den ene ungen etter den andre, og bestemte seg for å redde det neste kullet, og når tiden var inne gikk hun opp på toppen av Mt. Snowdon, for å føde ungene. Etter som de ble født bet hun av halene på dem, én etter en. Disse ungene var da ikke noe å drepe, og de fikk lov til å vokse opp, og når de fikk unger gjorde de som moren, og bet av halene med en gang. Etter noen år, og noen generasjoner, begynte disse haleløse kattene å få unger som var haleløse helt fra starten. Og Manx-katter, til nå, fødes haleløse.

Ja, det er historien som er fortalt. Vi har ingen bedre. Vi vet bare at de haleløse kattene har vært på Man lenge, lenge. Vi kan gjette på en mer videnskapelig forklaring, men det er ikke sikkert at den vil inneholde mere sannhet enn myten. Sannsynligvis er haleløsheten en feil som oppsto en gang ved at en forkrøblet kromosom eksisterte i en katt. Denne katten sendte feilen videre til sitt avkom, og fordi Man er en øy, ble det innavl nok til at alle kattene bar i seg feilen, i noen var det dominans og i andre recessiv.

Man må kalle haleløsheten en feil, for det henger så mye rart ved det. Hvis man parrer Manx med Manx i flere generasjoner, blir kattungene dødfødte, hvis det blir unger i det hele tatt. Noen Manx-unger er født "uferdige" bak. Det ser ut til at haleløsheten er så total at selve ryggen er for kort, for halen er ikke annet enn en forlengelse av ryggraden. Disse uferdige ungene er de vakreste av alle Manx-unger. De er korte i kroppen, og har høye bakben. Men det er ikke annet å gjøre med dem enn å avlive dem, for de vil aldri bli "rene". Alt renner igjennom. Hvis en katt

får slike unger ofte, burde den ikke brukes i avl.

De fleste Manx-unger er ikke helt haleløse. Det er nesten en stor begivenhet når en kommer som er så rund bak som den skal etter standarden. Faktum er at en utstillingsmanx ikke er bare haleløs, men den mangler ett ledd av ryggraden på det stedet hvor halen skulle begynne. De andre ungene kan ha en hale med ett ledd, eller et lite stykke med bruske, eller bare litt ekstra skinn. Eller de kan ha noe som ligner på en hale, men er for kort til å være ordentlig. Ofte er disse stumpene krokete, og skjelden er de pene. Man kan også få fra to Manx-katter unger med fullstendige haler, som den Europeiske korthårskattens, for Manxen er ikke, og kan ikke være, en ren rase, og alle Manx har blod av Europe-kattene i sine årer. Disse ungene er Europeiske korthårskatter, og blir godkjent som det. To av disse, parret sammen, vil ikke gi haleløse unger, sies det.

Men nok av Manx-feilene. Det er mere morsomt å snakke om alt som er bra med disse vidunderlige rare kattene.

For det første er de de festligste av alle katter. De har ikke noe imot at vi ler av dem. De blir ikke det minste fornærmet. Tvert om: de vil gjøre seg rare for å glede oss. "Just Bobby" vet godt og vel at alle ler når han setter seg til å vaske maven sin med "armene" bak ryggen, men han bare smiler og vasker videre. En Abyssiner eller en Siameser ville furtet og gått sin vei.

De er også noen stille katter, enda de kan være ganske store har de fleste av dem beskjedne stemmer som de for det meste lar være å bruke. Unntagelser finnes. "Cerva Candida" er min mest bråkete katt, - en liten hvit Manx. Hun skriker for alt, men mest for det at hun er glad i meg, og for at hun vokste opp som villkatt har hun aldri lært hvordan hun burde vise sin kjærlighet.

Noen sier Manxen er reservert. Det kan jeg til dels være enig i. Men når vi har kommet igjennom denne reservertheten er de så åpne og hengivene som noen. "Gypsy Lady Zaria" er født her hos meg, men hun var virkelig over et år gammel før hun godtok noen av oss.

En av Manxens fordeler er at alle farger er tillatt på en utstillings-Manx. Da kan man få den farge eller den kombinasjon av farger man vil ha. Sort/hvite katter er pene, og Manxen kan få lov til å være sort/hvit, rød/hvit eller grå/hvit. Den kan også være stripete/hvit. Min gamle "Missarida" - Missy - er hva man må kalle blå-tabby, enda det er en farge og mønster som ikke er å finne på noen standard. Det er fare for at de som liker å ha en plass til alt, og alt på sin plass, med tiden vil prøve å få en fargestandard for Manx. Det må bli den samme standard som for Europeiske korthårskatter, og da vil de prøve å få bort disse to-fargede kattene, og de som har farger som ingen har hørt om før (som Missy) grå-tigré, krem-tigré, blå-tabby, krem-tabby osv. Det har vært foreslått for Manx-entusiastene her i Skandinavia at hvis fargestandarden kommer, skal vi gjøre vårt beste for å få en ekstra gruppe - Harlekin - for å dekke alle de fargene som standarden ikke dekker, og at denne gruppen skal dømmes sammen, på likefot med de andre standardfargene. Det er derfor at man i svenske utstillingskataloger ser betegnelsen "Harlekin" i Manx-listen. Hittil betyr det ikke at disse kattene ikke er med de andre med "rene" farger. Det er bare en "forberedelse".

De som liker Siameserne best, eller Abyssinerne, eller Persere eller en annen rase, er helt sikker på at deres katter er de klokeste, de vakreste, de mest elskelige. Og det mener også folk som har Manx.

Men å finne ut hvem som har rett, hvis da ikke alle har rett, er umulig. Jeg vil bare si at en Manx-katt har alle de gode egen-skaper som man finner hos noen katter, og den er hårdfør og selv-stendig, og passer utmerket godt i det barske norske forhold. Som bondegårdskatter er de fine musejegere. Som huskatter er de ryddige og renslige og fredelige. Man vender seg snart til hale-løsheten, og alltid må man smile når Manxen "hopper" avgårde med de runde rompene opp, med en vimsete gang som minner om kaniner eller om bjørnunger.

Jack.

KJÆRE BLADET VÅRT.

Ja, her har dere meg igjen, for dere husker meg vel? - "Søta mi" fra Sverige.

Nå er jeg en voksen kattedame på snart ett år, og ser meg om etter en brudgom. Mamma sier det må bli "Lars Larsen". Jeg vil nå tenke over det, for på utstillingen i København i oktober ble jeg forelsket i den danske formannens blå perser, som er på min egen alder, men så sa mamma at jeg måtte skrike og ellers lage mange rare fakter, og da jeg ikke følte trang til det, ble det altså ikke noen forlovelse.

Men dere kan gratulere meg med CAC - jeg fikk 105 poeng, tenk det! 5 poeng måtte strykes, for 100 er det korrekte.

Du verden, så fint det var i Danmark. Vi kattene satt jo i bur, men om natten fortalte vi hverandre hvordan vi hadde det, og det ble mjauet både på dansk, norsk, svensk, engelsk og tysk. Mødrene og fedrene våre - de på to - var på fest og nattklubb og på kino. Noen så "Uten et hår - eller var det Tråd"? Samme for meg, bare de ikke finner på å kle på oss.

Moren min mistet i alle fall hatten da hun så mitt CAC, - hun oppførte rene krigsdansen. Sekretærtanten min og riksforbunds-presidenten fikk seg en god latter. Deres Tiy ble beste korthårskatt. Hun var så kry, og ropte over til meg at hun hadde vært i Sverige og forlovet seg - enda mannen hennes, han derre Bess, var hjemme i Norge. Han fikk ikke være med. Det var noe med en hvit flekk, og så var han tykk sa dem.

Det er nok gøy på utstillinger, men jeg tror jeg vil bli tykk så jeg kan slippe. I Danmark stakk de hånden langt inn i buret og sa: "Ih hvor er hun daili." Og jeg svarte: "Sikken en ballade."

Ha det godt alle hjemmesitterne. Vi møtes vel snart på en nasjonal utstilling.

Mjauuuuuuu, og hjertelig hilsen fra
Mamma og "Søta mi" (Terese av Qvie)

FENGSELSKATTER

Fra Cat Fancy.

Annie er den siste av en spesiell kattesort. Hun ble født for 9 år siden i en liten 8 x 12' celle bak høye steinvegger, i sikringsavdelingen. I de siste fire årene har hun levet et makelig liv i den frieste delen av fengselet.

Da Annie ble født, var det mange katter som hadde sine hjem blant fangene i sikringsavdelingen. Kattene bragte liv og farge i livet bak murene. De bragte en slags komfort, og hadde en beroligende virkning på mange av landets værste forbrytere.

Det var et vanlig syn det å se en tøff og råbarket fange gå forsiktig over eksererplassen med en liten lodden kattunge i armkroken eller på skulderen, eller en oppofrende ransmann knele tolmogig ned i hjørnet av cellen, ivrig opptatt med å få en dum kattunge til å drikke melken.

Det var særskilt ømhet blant de innsatte når det gjalt deres feline venner. De stelte dyrene med megen omtanke og omhu, og det å vanskjømte en katt ble sett på som en stor synd.

Ikke alle de innsatte var så heldige å eie en katt, så derfor ble det sett frem til kattungers nedkomst, og da den lykkelige begivenhet skjedde, brukte ikke nyheten lang tid fra det ene hjørnet av fengselet til det andre. De unge var som regel lovet bort lenge før de kom, og spørsmålet om hvor mange som kunne ventes forårsaket mye tipping.

"Minnie", en gulflekket hunkatt, var en særskilt favoritt. Hun pleide å nedkomme med minimum 6 kattunger, og det så alltid ut som om hun var drektig. Heldig var den som eide henne.

Så gjalt det å finne på det fineste navnet, og som ventet var det noen berømte katter som bodde i cellene. John Dillingers, Jack Dempsey, Babyface Nelson, Willie Suttons, Bonnie Parker og Al Caponeer sprang rundt i fengselet.

Det var andre igjen med mere respektable navn, slik som Joe Louis, Satchmo, Pop Corn og Peanuts. Men den fangen som dømte sitt guløyde dyr for J. Edgar Hoover, mottok mange mistenksomme blikk fra sine cellekamerater.

Historiene om fengselskattene er mange. En av historiene som vokser med årene er den om en trettekjær liten hankatt ved navn Geronimo. Denne hadde en sterk aversjon mot fangevoktere. Når en vakt kom til syne, ville Geronimo sette igang en kraftig katterkonsert, og den ville vare så lenge vakten var synlig. Når så de innsatte ville gjøre litt illegalt arbeide, satte de denne katten i gangen, sikker på at Geronimo ville varsle. Kjøkk katt!:

En annen morsom historie er hvor en av de nyinnsatte var innblandet. Han bodde i en celle som var nesten hermetisk lukket. Den eneste åpningen var et lite hull i celledøren. Denne mannen var smed, og hadde vært i alkoholikeravdelingen før han ble sendt til fengselet,

og var ikke klar over de andre innbyggerne i fengselet. Han lå fredelig og stille på benken en kveld da plutselig et stort loddent dyr kom smettende gjennom hullet og landet ugrasiøst på magen hans. Hans vanvittige skrik fikk vaktene til å strømme til, og han ble fraktet til fengselshospitalet for å berolige nervene. Siden den dagen har han ikke smakt alkohol, og han er medarbeider i anonyme alkoholikere, - men han diskuterer ikke katter.

ved Buster.

Hos LØWENBERG, derfra får katten kjøpt fóret med riktig smak på maten.

For katten og hunden har vi
 TRANSPORT-KURVER
 SELER
 GUMMIBØRSTER

P. G. Løwenborg
 Salmaker
 Kr. Augustgt. 5 - Oslo
 Telefon 20 29 49

ALLSIDIG OG VARIERT UTVALG

HEI UTSTILLERE - DETTE BLIR SPENNENDE!

Nå gjelder det å stille ut kattene. Har du en katt som er fin standardmessig sett, så har din katt sjansene til å bli ÅRETS KATT.

Startskuddet gikk den 1. desember, og du må være med på minst 4 utstillinger, enten her hjemme eller i utlandet. Det er ikke dumt å stille ut så ofte som mulig, for da kan man bruke de fire beste bedømmelsene i konkurransen. Dette blir veldig spennende synes vi. Sats nå, og tro ikke at om en dommer for eksempel sier at din katts ører burde vært noe høyere, eller noe mindre, så finnes det dommere som synes at de samme ørene er fine. Dette med ører var bare et eksempel. Det kan gjelde hodeform, kroppsform, hale, hake og nese, kort sagt alle ting på katten. Så ... som man en gang sa da Julius Cæsar og Cæsar Antonius konkurrerte og Antonius en gang ble slått: "Godt mot, Antonius".

Men et råd skal dere ta med på veien om katten er fin: Sats på store utstillinger, for husk, du får et halvt poeng ekstra for hver katt du slår i samme klasse.

Til slutt vil vi spørre: Hvorfor har man totalt utelatt poeng for en katt som vinner kl. 5 og 6? Om en katt med kull kanskje slår 5 - 10 andre med kull den må vel være verd noen poeng i sammendraget, for da er det virkelig en god katt. Vi foreslår at arbeidsstyret i N.R.R. tar opp spørsmålet, og venter spent på svaret.

Red.

KORTFATTET REFERAT FRA FIFES GENERALFORSAMLING I BRYSSEL DEN 15. NOVEMBER 1968.

Som delegat for Norge reiste formannen i det norske riksforbund (N.R.R.), herr Carl Fredrik Nordane, Oslo.

Det som selvfølgelig interesserte Norge mest, var behandlingen av Norges forslag: Norge tillater seg å foreslå at følgende problem blir stillet under debatt: "Hvordan kan man på beste måte imøtekomme dissenterklubb-medlemmer som ønsker å bli opp-tatt, eventuelt gjenopptatt i en FIFE-klubb." Dette utviklet seg til en meget interessant debatt, idet noen land konsekvent nektet noen form for imøtekommenhet, mens andre land igjen stilte seg meget velvillig. Konklusjonen ble at de respektive lands riksforbund ble pålagt en nøye granskning for eventuell godkjenning av dissenterstamtavler, og så etter eget skjønn treffe sin avgjørelse. I tvilstilfeller skal kattene inn på kontrollstamboken. Grunnen til Norges forslag er at det har vært en merkbar økning i søknader for dissentermedlemmer.

Norge er nå meget godt representert i FIFE ved at som kjent C.F. Nordane er medlem av Utstillings- og Disiplinærkomiteén, og til vår store glede ble nå også fru Haldis Rohlf enstemmig valgt inn som rådgiver til FIFEs styre.

FINLANDS FORSLAG om strengere krav til dommereksamen ble tatt til følge ved at veien til dommereksamen er følgende: 4 ganger steward og 6 ganger dommerelev. Tittelen nasjonal dommer faller bort, og istedet heter man FIFE-dommer. Det ble heller ikke så lett å ta en tilleggs eksamen, man må også gå dommerelev 6 ganger igjen.

FRANKRIKES OG HOLLANDS FORSLAG angående godkjenning av REXkatten ble tatt til følge og godkjent. Rexen skal foreløpig deles i 2 klasser: "Cornish" og "Devon".

HOLLANDS FORSLAG om at katter med amputerte klør eller lignende ikke anerkjennes som utstillingsdyr, ble vedtatt. (Slike tilfeller har vi heldigvis vært forskånet for i Norge.)

Godkjenning av "Odd-eyed" katter ble bestemt slik at de skal stille i spesialklasse, men kan ikke oppnå CAC.

Etter forslag fra Carl Stein, Tyskland, ble det vedtatt at det heretter ikke blir anledning til doble championater. Formuleringen ble følgende: Enhver katt stiller i den klasse den ifølge sin tittel hører hjemme. Dette for å hindre at "dobbel-championene" skal stenge veien for nye katter som skal frem.

Så, enda en gledelig sensasjon: Som 12. land i FIFE ble Tsjekkoslovakia enstemmig ønsket velkommen.

H.N.

PS.

Detaljene i forhandlingene lar jeg utstå i påvente av FIFEs offisielle protokoll, som ventes en gang på nyåret.

DS.

MANGELFULL INFORMASJON GIR GROBUNN FOR RYKTER

Har du hørt at katten min ikke fikk medaljen sin, og har du hørt at N.N. har sagt

Nei, - det er ikke sant.

JO-DA, - og har du hørt at

I de fleste klubber hører den slags slarv med til dagens orden. Noe kan være sant, men ofte er det rent oppspinn, overdrivelser eller forvrengninger av sannheten. En antagelse bringes videre som et faktum, som nestemann pynter litt på, så en liten dråpe med forvrengning - og ryktet er i gang.

Man er ikke alltid klar over hvilke uheldige virkninger slike rykter kan ha. "La dem prate, de vil nok snart merke at det ikke er noe i det", er en ytring man kan høre til og med fra medlemmer innen ledelsen. De tror øyensynlig at alt er i orden når medlemmene etter hvert forstår at det hele var et rykte.

Slik er det dessverre ikke. I den tiden ryktet var i omløp, gikk meget ugjenkallelig tapt. Og adskillig værre er den forstemthet som brer seg i ryktets kjølvann. Den kan berøve arbeidsgleden og nedsette arbeidslysten i lengere tid. En slik forstemthet gir også grobunn for nye rykter, og selv om det viser seg at ryktet var grepet ut av luften, vil den negative grunnstemning bli igjen, og denne kan igjen føre til et svært negativt klubbmiljø. Enda værre er det hvis ryktet viser seg å medføre riktighet. Da går det for alvor ut over tilliten til klubbene. Et dårlig klubbmiljø vil alltid virke uheldig på arbeidsinnsatsen, og det kan være en nesten umulig oppgave å få gjenopprettet den gode ånd som skal og må herske i klubbene til enhver tid.

ILLOJALE MEDLEMMER.

Å "innhente" og stanse et rykte i omløp er ikke lett - for ikke å si håpløst. Man må heller finne frem til årsakene og gjøre noe ved dem. Årsakene er som regel to: Illojale medlemmer og mangelfull informasjon.

Illojale medlemmer vil ofte av selvhvedelsestrang, skadefryd eller av ren dumhet lage historier av alt de mener å vite, og spre disse blant medlemmene. De illojale medlemmer er ikke alltid så lette å oppdage, fordi ett av trekkene ved illojaliteten er en tilsynelatende lojalitet overfor ledelsen.

Den dypereleggende årsak til at ryktemakeriet overhodet kan florere, er ofte at medlemmene ikke blir tilstrekkelig informert om det som foregår i deres egen klubb. Den egentlige skyld ligger hos ledelsen, som gjerne forsvarer sin manglende informasjon med at medlemmene ikke er nok interessert, med at informasjon betyr tidsspille, eller med at opplysningene kan misforstås eller mistolkes av medlemmene. Disse argumenter lar seg lett gjendrive. At medlemmene virkelig er interessert i det som foregår i klubbene, bevises jo av deres mottagelighet for "informasjon" i rykteform.

Frykten for at informasjonene skal mistolkes og misforstås er heller ikke vel begrunnet. En klart formulert informasjon, helst skriftlig, vil skjelden oppfattes feil. Det vil derimot rykter eller opplysninger som går muntlig fra medlem til medlem.

God informasjon vil stimulere medlemmenes interesse for klubbene og deres virksomhet. Den vil samtidig ta vinden ut av seilene for ryktemakerne og bidra til at uro, misnøye og usikkerhet etter hvert avløses av et ekte tillitsforhold.

Aktuell og levende informasjon vil få medlemmene til å følge med og til å føle medansvar. De vil få tillit til ledelsen og trygghet for at de i riktig tid vil bli informert om forhold eller saker av betydning og interesse. Det vil falle ro over klubbene og deres arbeid.

DETTE ER AVHENGIG AV DEG OG MEG!

K.B.

KENNEL & ZOO
 ZOOLOGISK FORRETNING
 INNEH. ODD FORNEBO
 KEYSERSGT. 1 (INNG. AKERSGT.) — OSLO 1
 TELEFON 20 78 06

Salg av: **SPECIALHYLE FOR KATTEUTSTYR OG KATTEMAT.**
 HUNDER . FUGLER . FISK
 REKVISITA . AKVARIER . FOR
 UTSTOPPING AV ALLE DYR
 FUGLER OG MINDRE DYR I
 PENSJON

ELLERS ALT FOR HUNDER OG FUGLER.

KOMMENDE INTERNASJONALE UTSTILLINGER:

DANMARK:	Sjælland	31.1. - 2.2. 1969	
	København	29.3. - 30.3. -	
	"	3.5. - 4.5. -	
	"	29.8. - 31.8. -	
	"	3.10. - 5.10. -	Påmelding til de respektive klubbers sekretærer innen 5 uker før utstillingsdatoen.
SVERIGE:	Stockholm	1.2. - 2.2. 1969	
	Jönköping	1.3. - 2.3. -	
	Malmö	8.3. - 9.3. -	
	Norrköping	19.4. - 20.4. -	
	Göteborg	1.11. - 2.11. -	
	Stockholm	22.11. - 23.11. -	

SPENNING

Det er veldig spennende og litt av et lotterispill usett å kjøpe en katt fra England. Av erfaring har vi sett at meget ofte blir man skuffet, og kjøper "katta i sekken". Så jeg kan fortelle at min spenning var enorm da jeg nå skulle få en Tabbymasket siameser.

Jeg hadde med uvurderlig hjelp fra VERAKs formann, Jack Bjønness bestilt en absolutt toppkatt fra en oppdretter i Skottland. Den ble bestilt i august 1967. Oppdretteren skrev at jeg måtte ha tålmodighet, og vente til det kom en som kunne svare til min forventning. Hun skrev at det nok ville gå et halvt år. Hun sendte fotos og avskrift av stamtavler, og sa at jeg kunne stole på å få en toppkatt, hun var alt for stolt av sitt stamnavn til å sende en mindre god katt som så mange gjorde ved eksport.

Et helt år, og vel så det, gikk før jeg fikk høre at "nå var det en fin katt å få". Jeg fikk velge mellom 2 kull, og jeg fikk foto av det ene. Jeg så på ungene, og bestilte den beste av dem. På fotoet så jeg én som jeg syntes var best, og håpet at hun ville sende den.

Katten skulle komme med fly fra Glaskow den 15.10. klokken 11.05 til Fornebu. Min bror skulle klarere den, men en ulykke inntraff med politiveterinæren, så han kom på sykehus, og man måtte få en annen veterinær. Dette tok fantastisk lang tid, og jeg ble spent på pinebenken hele dagen. Først kl. 19.30 kom kattungen til sitt nye hjem.

Det var den som jeg hadde ment var best på fotografiene. Å, hvilket syn. Den var vidunderlig vakker, fin i typen, og svarte fullstendig til min drøm. Jeg er så fornøyd.

Men.... Ungen var kresen, den ville ikke spise. Jeg prøvde med alt, og til slutt ga jeg den kokt skinke, som hun spiste.

Men.... Aklimatiseringen medførte vanskeligheter. Det hender nesten bestandig med folk, så hvorfor ikke med kattene? Den fikk diaré og oppkast. Så redd som jeg ble. Tenk om den skulle dø for meg? Det var jo en kostbar affære å kjøpe den. Nesten tusen kroner. Tusen kroner kanskje kastet ut av vinduet, tenkte jeg. Men så spiste den plutselig minkfôr, det jeg fører mine andre katter med. Den var helt tom i magen etter diaré og oppkast, og var fryktelig sulten. Jeg ble så glad. Og tenk, da rettet hele magen seg. Nå er den bra igjen, frisk og sprek og alt er i orden. Så fin er minkmaten.

Jeg er lykkelig over at det gikk så bra. Selv min mann sa at "det hadde vært forferdelig, Ellen, å miste en så dyr katt." Jeg hadde helt magepine selv.

Katten er bedårende, kan dere tro. Jeg spekulerer allerede på om jeg ikke vil bestille en til, som jeg da kan få neste år, altså i 1969.

E.M.

PS.

Tabbypointed siameser er det samme som Lynx, som vi skrev om i KATTEN VÅR nr. 9.

DS.

FRA ASKER-UTSTILLINGEN

Den 30.11. og 1.12.1968 holdt NORAK en championutstilling i Asker. Gymnastikksalen i Asker Gymnasium, hvor utstillingen ble holdt, var ypperlig, lyst og luftig. Det ble stillet ut 70-80 katter av forskjellige raser. En Rex-katt fikk det aller første CAC som er utdelt i en FIFE-tilsluttet klubb. Eieren av denne katt er Pat og Milo Wilhelmsen, Vestfold Rasekattklubb (Verak). Den ble også utstillingens beste voksne korthårskatt.

For første gang i Norge ble det stilt ut en Tabbymasket siameser, importert fra Skottland. Den vakte begeistring hos alle som så den.

Utstillingens dommere var for langhårskatter fru Haldis Tøhlff, Norge, og for korthårsrasene den kjente siamoppdretter fru Eivor Andersson, Sverige.

Utstillingen var hyggelig og velorganisert, noe som nestformannen i Norak må få ære for som utstillingsleder. Men han har en dyktig stab bak seg i Noraks øvrige styre. Vi har hørt at utstillingen også var meget vellykket sett med kassererens øyne, og det gleder vi oss selvfølgelig over.

Bedømmelsesresultatene ble som følger:

- Beste langhårskatt: Palomino Claudia. Eier: Wenche Hansen, Norak. (Blå perser.)
- Beste korthårskatt, voksen: Cavalien Sugar Tong. (Rex). Eier: Pat og Milo Wilhelmsen, Verak.
- Beste korthårskatt: Lymkilns Hilomi (Tabbymasket siam). Eier: E. Matsholdt, Verak.
- Beste langhårs ungdyr: Carnivoras Brown Athene (Colourpoint perser) Eier: Anne-Grethe og Stein Bauer, Norak.
- Beste korthårs ungdyr: Lymkilns Hilomi (Tabbymasket siam). Eier: E. Matsholdt, Verak.
- Beste kastrat: Abadan Blue Hazan (Blåmasket siam). Eier Knud Baade, Norak.
- Publikums favoritt, Miss Asker, ble Ch. Brelilje Black Acette (Sort perser). Eier: Ingvarda Engelsgård, Norak.

CAC Langhår.

- Blå perser, Palomino Claudia. Eier: Wenche Hansen, Norak.
- Bruntabby perser, Bella av Tunsberghus, den ble champion. Eier: Ingrid Hafsjold, Verak.
- Blåcrem perser, Hau Desiree. Eier: Berit og Erik Martinsen, Norak.

CAC korthår.

- Chartreux, Kabbarps Scilla. Den ble champion. Eier: Eugen Løken, Norak.
- Sølvtigré Europé, Vestengens Emil. Eier: Gunhild Amundsen, Norak.
- Sølvtigré Europé, Vestengens Siri. Eier: " " "
- Bruntabby Europé, Monica. Eier: Bjørg Landgren, Norak.
- Abyssiner, normalfarvet, Gypsy Romance. Eier: Willy Granheim, Verak.
- Brunmasket siam, Pandoras Angelita. Eier: Anne-Grethe og Stein Bauer, Norak.
- Hvit Europé, Luci. Eier: Ruth Myhre, Verak.

Blåmasket siam, Pandoras Blue Jay. Eier: Anne-Grethe og Stein Bauer, Norak.
 Frostmasket siam, Kao Krong-Cheep. Eier: Vidar von Düring, Norak.
 Frostmasket siam, Lady Doolittles Lilac Beauty. Eier: Ellen Matsholdt, Verak.
 Murmeser, Silkeborgs Clarissa. Eier: Pat og Milo Wilhelmsen, Verak.
 Rex, Cavalien Sugar Tong. Eier: Pat og Milo Wilhelmsen, Verak.

CAP korthår.

Bruntabby Europé, Trulte Marie. Eier: Turid Dahlen, Norak.
 Brunmasket siam, Marmorinas Pilatus. Eier: Annie Schmidt, Norak.
 Blåmasket siam, Abadan Blue Hazan. Den ble premier. Eier: Knud Baade, Norak.
 Frostmasket siam, Pimoya Lilac Fuchsia. Eier: Kari Anthonesen, Norak.

Beste kull:

Kull etter Silkeborgs Clarissa. Eier: Pat og Milo Wilhelmsen, Verak.

Oppdrett og avl:

Anne-Grethe og Stein Bauer, Norak.

Beste novise:

Skilpadde og hvit Europé, Sissi. Eier: Anne-Grethe og Stein Bauer, Norak.

Til slutt vil vi takke for hyggelig samvær, og håpe at det ikke blir lenge til neste gang.

E.M.

Kari Dahl

HVILKEN RASE ?

FIFE's

Standard for godkjente katteraser

Illustrert beskrivelse av alle godkjente raser.
Koster kr. 5.-, og kan bestilles fra:

Kari Dahl
Holmenkollveien 126
Oslo 3

Postgiro nr.:
20 45 42

FRA ÄDELKATTENS UTSTILLING I GÖTEBORG

I Svenska Mässans lokale i Göteborg holdt Ädelkatten sin første internasjonale championutstilling den 26. og 27. oktober 1968. Lokalet var stort og trivelig.

Det var påmeldt 270 katter, men det var en del forfall, så ca. 250 katter ble bedømt.

Styret, med Eivor Andersson i spissen, gjorde et meget vellykket arbeid. Bedømmelsen skjedde raskt og greit, og resultatet kom etterpå opp på en tavle slik at man i ro og mak kunne skrive av i sin katalog. Jeg må si at toppen av raskhet var at dommerberrettelsen ble ferdig til premieutdelingen.

Utstillerne måtte selv mate sine katter, og det var mat å få kjøpt på utstillingen.

Undertegnede overrakte styret en stor bukett roser, med hilsen fra NORAK.

Fru Brita Kastengren-Remborg, Sverige, var dommer for langhår. Fru Inga Norén, Sverige, var dommer for korthår. Fru Kate Stierncreutz, Finland, dømte langhårskatter og korthårskatter, ungdyr og kull.

Utstillingens beste katter ble:

Beste langhår: Sapinette Quincy. Eier: Gun Berg-Pettersson, Sverige.
 Beste langhårs ungdyr: Funke von Rosita. Eier Claes Ohlsson, "
 Beste langhårs kastrat: Int.pr. Playboy. Eier: Aina Junglander, "
 Beste korthår: Brämhult Mysing. Eier: Maj-Britt Ericsson, "
 Beste korthårs ungdyr: Emådalens Blue Pernilla. Eier: Angela Eklund, Sv.
 Beste korthårs kastrat: Pr. Sibys Haidi. Eier: Maj-Britt Ericsson, Sv.

Det deltok få norske katter, men de som var der gjorde det skarpt:

Ingrid Hafskjøld's (Verak) bruntabby perser, Bella av Tunsberghus, fikk sitt annet CAC.
 R. Moums (Verak) bruntabby perser, Alexander of Kandahar, fikk CAC.
 Kari Dahl's (Verak) chartreux, Kabbarps Braccio, fikk sitt tredje CAC, og ble dermed Champion.
 Kari Dahl's (Verak) chartreux, Kabbarps Veronica, ble nr. 2 i sin klasse.
 Stein Bauer's (Norak) colourpoint ungdyr, Carnivoras Brown Athene, fikk Ex. 1.

S. Bauer.

Elegant, vakker og klok er siameseren. Intelligent som en filosof. Smidig som en panter. Avbalansert som en aristokrat. Dyp og varig er dens lojalitet mot sin venn og eier.

NORSKE KATTER PÅ UTSTILLING I TIVOLI I KØBENHAVN

RACEKATTEN feiret sitt 25-års jubileum med en praktfull og stilig utstilling i TIVOLIs konsertsal i København den 18. - 20. oktober d.å. Antall katter talte 320, og kom fra alle de skandinaviske land, samt Frankrike, Tyskland og Holland.

Utstillingssalen var vakkert pyntet med røde blomster og deltagende nasjoners flagg, og ikke å forglemme den store praktfulle premiemonter med alle de nydelige premier. Denne hadde en dominerende plass i lokalet, og var til alt overmål overdyngnet med de vakreste blomsteroppsatser og buketter, som var hilsener til jubilanten fra vennskapsklubber, privatpersoner og også fra RACEKATTENS egne medlemmer.

Utstillingen var fantastisk godt organisert - de hvite "ånder" som svevde rundt i lokalet, ordnet og smilte, og det hele så ut til å gli av seg selv (noe vi som stiller med utstillinger ved det ikke gjør).

Lørdag kveld ble det arrangert festsupé på restaurant Botanique, og ca. 100 mennesker var samlet for å hylde jubilanten. Det ble det også tilbørlig gjort med taler og sang og "skål" ----- og danset ble det også "helt ud i de smaa time".

De norske kattene tok godt for seg av tidligere omtalte monter:

- Int.ch. Parkans Tiy ble beste korthår samt vinner av Veteranklassen, som inneholdt katter over 6 år. Eier: C.F. Nordane, NORAK.
- Qvie Therese, eier: Hjørdis Grønlinde, NORAK, fikk CAC og beste blå langhår.
- Carnivoras Blue Arthemis, eier: Tove Gulbrandsen, NORAK, Ex. 1 i klasse 4, og beste colourpoint.
- Lady Doolittles Lilac Higgins, eier: Gretha Simensen, NORAK, CAC.
- Pandoras Angelita og Pandoras Arielle: Eier: Stein Bauer, Ex. i klasse 3.
- Pandoras Blue Jay, Eier: Stein Bauer, NORAK, Ex. 3 i Klasse 3.
- Palomino Claudia, Eier: Wenche Hansen, NORAK, Ex. 2 i klasse 3.
- Trulte Marie, Eier: Turid Dahlen, NORAK, MG.
- Int.ch. Shah av Siangtan, Eier: Karl Isager, BERAK, nr. 1 i kl. 8b.
- Busters Strila (en søt liten skilpadderfarvet europe) MG.
- Buddah Gayas M-Tu-El, Eier: Buster Gulseth, BERAK, Ex. 3 i kl. 4.
- Kabbarps Pius, Eier: Kari Dahl, VERAK, CACIB.
- Kabbarps Enya, Eier: " " " Ex. 2.

Hva som ikke kom til Norge var:

- Beste langhår: Int.ch. Silva-Wyde Voo Doo Spirit, Eier: Edel Ringsted, Danmark.
- Beste langhår ungdyr: Silva Wyte Pleasure, Eier: Åse Nissen, Danmark.
- Beste langhår kastrat: Rufus av Verville, Eier: Vera Lang, Sverige.
- Beste korthårs ungdyr; Rangoon Twiggy, Eier: V. Marx Nielsen, Danm.
- Beste korthårs kastrat: Raimon Danielle, Eier: Thorsten Nielsson, Sv.

Miss TIVOLI ble et kull sorte persere. Eier: Mona Hjordsvar, Danm.

Turid Dahlen bragte med seg hjem en rødtabby perser, med det klingende navn "Ambrocious av Kukkerbakken". Med tiden en fin mann til våre langhårsdamer. Den fikk bedømmelsen Ex. 1 i klasse 4.

En hjertelig takk til RACEKATTEN og dens styre og medlemmer. For oss norske var det en vellykket og uforglemmelig utstilling.

H.N.

Abyssinieren "Parkans Tiy, født 23.7.1962. Eier: Carl-Fredrik Nordane, Norak.

På Racekattens internasjonale utstilling i København den 18. - 20.10. fikk den følgende titler:

1. Vinner av internasjonal championklasse.
2. Beste korthår (250 korthårskatter).
3. Vinner av veteranklassen (katter eldre enn 6 år).

På bildet er den fotografert ved siden av et nydelig fat, som var gave fra Amerika.

Bruntabby Europé Magnus Swede of Kandahar Eier: Marit Furulund Hansen.

Kjære KATTEN VÅR.

Jeg blir så glad hver gang jeg får bladet vårt. Det er så koselig å lese om andres katter.

Jeg har selv to katter som jeg elsker. Først hadde jeg én, det var koselig, men mindre enn 2 katter skulle man ikke ha. Jeg bor i en leilighet, så det er ikke bare lett med disse to. Men de gir så mye igjen. Jeg tør nesten ikke lufte, for jeg er redd de skal hoppe ut av vinduet for meg.

"Lille Magnus" river av tapet på veggene. Jeg kan ikke ha potteblomster, for de blir gravet opp, ikke avskårne blomster, for da veltes vasene. Jeg kan ikke glemme igjen noe mat på bord eller benk, for da forsvinner det alltid i "sultne" kattermager. Lager jeg mat, har jeg to katter midt opp i alt.

Men så koselig..... Jeg kan komme inn på barneværelset, og der ligger det en katt som jeg selvfølgelig må bort å klappe. Den begynner å male å strekke på seg, og synes det er deilig. Jeg kan sitte å lese en bok. Først kommer én katt løpende over meg, så én til. Så begynner de å lekeslås. Og det ender alltid med at de vasker hverandre. Å..... for noen deilige dyr. Hadde jeg hatt plass, skulle jeg hatt mange fler. Men bare vent, det kommer.

Marit F.H.

KJÆRE LESERE AV BLADET VÅRT

Tirsdag den 29. oktober hadde NORAK et hyggelig medlemsmøte i Folkets hus, med referat fra Danmarksjubileumet, ved sekretær Helén Nordane, og fra Gøteborgutstillingen, ved Stein Bauer. Alt ble så levende og morsomt fortalt, at de som ikke var med på nevnte utstillinger, ivret for ny utstilling snarest mulig.

Knud Baade orienterte, ga både ros og ris, og sa blant annet at vi kattefolk var noe for oss selv, og spesielt nærtagende. Så sant, så sant, kjære Baade, og gudskjelov for det. Det er jo nettopp derfor vi søker og finner kontakt med det kjære lille dyret - katten vår. Den godtar og elsker oss, slik som vi er. Forstår oss i sorg og glede, og venter tillitsfull og tolmelig på våre kjærtegn. For meg personlig har katten min vært den aller beste kammerat gjennom hele livet. Dens spede "mjau" venter meg enten jeg kommer sent eller tidlig hjem.

Alt blir mindre vanskelig, og mitt stress og mine tårer forsvinner når jeg ser inn i dens hengivende øyne, hører dens rolige malen, og kan stryke den myke lille varme pelsen.

Kunne vi også utad gi litt av det vår katt gir oss: Kjærlighet, toleranse - en åpen hånd, istedet for en knyttet neve. Uoverensstemmelser, javel, litt knurr og fres iblant er jo bare sunt (også oss kattefolk imellom). Hovedsaken er å legge alt ondt bak oss, og se fremover, glemme alt ondt og huske alt godt.

Forslitte fraser, kanskje. Men de kan oppfrisnes og pusses blanke, trimme oss selv slik som vi gjør med kattene våre, med henblikk på utstillinger.

Med hjertelig kattehilsen, og vel møtt på neste møte eller utstilling:

Hj.G.

OG SVAR

- Sp. 1. Jeg vet det er en del i klubben som ikke vet nok om hva de forskjellige ting som CAC og CACIB o.s.v. betyr, og hvordan en katt for dette.
- Sp. 2. Hvor gammel må en katt være før den kan stilles ut?

Marit F.H.

- Sv. 1. På utstillinger blir kattene delt opp etter rase eller fargevarianter, og i kjønn. Dessuten deles de opp i følgende klasser:

- Klasse 1 For internasjonale Champions
- Klasse 2 For Champions
- Klasse 3 Åpen klasse, for katter over 10 måneder.
- Klasse 4 Ungdyrklasse, for ungdyr på 3 - 10 måneder.
- Klasse 5 Kullklasse. For kull på minst tre unger, 1-3 mnd.
- Klasse 6 Avlsklasse. For katter som har minst 3 avkom på utstillingen til bedømmelse.
- Klasse 7 Oppdretterklasse. For oppdrettere som har minst 3 avkom med samme stamnavn på utstilling til bedømmelse.
- Klasse 8 Kastratklasse. For kastrerte hanner eller steriliserte hunner over 10 måneder.
- Klasse 8a For Premier
- Klasse 8b For internasjonale Premier
- Klasse 9 Noviseklasse. For ikke stambokførte katter.

Hver katt som blir bedømt får en karakter etter følgende skala:

88 - 100 poeng	Excellent
76 - 87 "	Meget god
61 - 75 "	God
46 - 60 "	Temmelig god

CAC Certificat aptitude Championat, kan gis til den katt i klasse 3 som har fått Excellent 1, hvis den har minst 93 poeng.

CAP Certificat aptitude Premier, kan gis til den katt i klasse 8 som har fått Excellent 1, hvis den har minst 93 poeng.

CACIB Certificat aptitude Championat Internationale Beaute, kan gis til den katt i klasse 2 som har fått Excellent 1, hvis den har minst 95 poeng. Deles bare ut på internasjonale utstillinger.

CAPIB Certificat aptitude Premier Internationale Beaute, kan gis til den katt i klasse 8a som har fått Excellent 1, hvis den har minst 95 poeng. Deles bare ut på internasjonale utstillinger.

CHAMPION blir en katt når den har vunnet tre CAC under tre forskjellige dommere.

PREMIER blir en katt når den har vunnet tre CAP under tre forskjellige dommere.

INTERNASJONAL CHAMPION blir en katt når den har vunnet tre CACIB under minst to forskjellige dommere, i minst to forskjellige land.

INTERNASJONAL PREMIER blir en katt når den har vunnet tre CAPIB under minst to forskjellige dommere, i minst to forskjellige land.

(Ellers kan vi anbefale Kari Dahl's bok "HVILKEN RASE?", som fåes kjøpt direkte gjennom Kari Dahl, Holmenkollveien 126, Oslo 3. Boken inneholder blant annet standard for godkjente katteraser, med respektive poengberegninger.)

Sv. 2. Kattens alder på utstillinger kan sees under svar nr. 1. Unger som er under 4 uker gamle kan ikke stilles ut. Unger i en alder av 1 - 3 måneder må stilles ut sammen med kattemoren.

HVORFOR KASTET DU MEG I GRØFTEN?

(Brev til Tønsberg Blad)

Herr bilist, hvorfor kastet du meg i grøften etter å ha kjørt på meg torsdags kveld? Du måtte da forstå at jeg ikke var død, men var skadet og trengte hjelp.

Jeg slapp å tilbringe natten ute i regn og vind, men det var ikke din skyld. Noen kjekke småpiker så hva du gjorde. De viste ansvarfølelse og omsorg for meg ved å gjøre hva du unnlot, nemlig å varsle de som er glad i meg om ulykken. Jeg ble hentet, fikk pleie og gode ord, så nå er jeg snart frisk. Mitt ønske er at vi aldri treffer igjen, du og jeg.

Vis ærefrykt for livet, selv om offeret bare er

en hvit pusekatt i Vestskogen

KATTEN VÅRS JULEGAVE er trukket, og gikk til:

Grethe Opsalh,
Vei 2639, nr. 3, Oslo 6.

Hvis noen av våre lesere savner sine innlegg i KATTEN VÅR denne gang, så vær sikker - det kommer med i neste nummer. En hjertelig takk til alle våre skribenter for stoff som blir sendt oss.

BRELILJE OPPDRETT

Chinchilla: Int.ch. Grevinne Rose av Monte Cristo.
Hvit perser: Int.ch. Sapinette Kouckie.
Bestillinger mottas.

Dagny Eker
Husebybakken 6, Oslo 3.
Tlf. 55 77 96 - 54 42 96

TIL AVLSTJENESTE

Frostmasket siam han: Eros av Amur (sv.imp.)
Abyssiner han: Zoto el Badari 1.klasses stamtavler.
Etter avtale tas en del katter i feriepensjon. Kr. 5.- pr. døgn.

Kennel "Siesta"
Kari Nordstrand, Sjøskogen pr. Ski.
Tlf. 86 06 70

TAMBURI OPPDRETT

Unger kan tinges etter blå perser: Palomino Carina og blåmasket siam: Palomino Perina.

Kari og John Anthonesen
Elveveien 6, Nesbru
Tlf. 78 61 74

PIMOYA OPPDRETT

Siameserunger kan bestilles etter 1.premierte foreldre. Absolutt beste avstamning. Fargevarianter: blåmasket, frost- og brunmasket. Avlshanner velges med omhu. Eksport til Sverige, Tyskland og Finland. 36 gullmedaljer for avl og oppdrett. Tlf. 25 38 48
Ellen Matsholdt, Vestbyv. 27, Grorud

GYPSY OPPDRETT

Manx: Int.ch. Just Bobby
Ch. Gypsy Lady Zaria Missarida.
Europé: Felis Angelus, blåøyet hvit han.
Abyssiner: Int.ch. Snorrehus Sabine.

BARE SNILLE KATTER

Jack Bjønness Telefon:
Jersøy p.å. Tønsberg 23996

OPPDRETT LADY DOOLITTLE

Frost, sjokolade og brunmaskede siameserunger kan bestilles etter avlsdyr av beste avst. Brunmasket siam han etter Int.ch. Zayd av Amur til avlstjeneste.
Golden Retriever hvalper etter landets beste stamme kan tinges.

Turid Gripheim, Oslo
Telefon 21 44 46

PANDORAS OPPDRETT

Unger ventes etter Pandoras Arielle og svensk brunmasket avlshan Int.ch. Mario.
1.klasses avlsdyr.
Bestillinger mottas.

Anne-Grethe og Stein Bauer
Drengsrudveien 170, Asker
Tlf. 78 10 70 mell. 9 - 17.

DAHLTA OPPDRETT

Bestillinger på unger etter: Dbl. ch. Cecilia. Skilpadde og hvit europé.
Kabbarps Enya, Russian blue.
Til avlstjeneste:
Ch. Kabbarps Pius, Russian blue.

Kari Dahl, Oslo
Telefon 69 98 59

MYPISO OPPDRETT

1.klasses siameseroppdrett.
Unger kan bestilles etter Liba av Mypso og Siamhusets My. Spes. lyspelsede katter.

Pia Martinussen, Oslo
Telefon 25 26 28

SIACHAR OPPDRETT

Unger kan bestilles etter blåm. siam. Buddha-Gaya Godiva og imp. Chartreux Kabbarps Scilla.
Høyt premiert stamme.

Karin og Eugen Løken, Oslo.
Telefon 60 16 54